

Autor: Jan z Polovidláková

***Motto: Zdvihl se zářící oblak dýmu jasnější než tisíc sluncí
a města pod ním byla proměněna v prach a popel***
(Mahábhárata)

Sergej připravoval hlášení, aby ohlásil další postup svého pluku. S dostatkem nové bojové techniky NATO a USA disponující konečně stejnými nebo i lepšími parametry, než mají Rusové, s dokonalým taktickým přehledem konečně zcela otevřených informačních kanálů od očí amerických satelitů, jež nikdy nespí, a jež vidí drobné detaily bez nadsázky i potmě a celými týmy vojenských analytiků, se dařil nevídaný průlom na frontě. A nejen jeho pluku. Koordinovaný postup hlásily i další pluky a podpůrné roty, ruská obrana se hroutila. Rusové ustupovali až panickou rychlostí, pokud tedy ještě nějakí živí zbyli.

Tak dlouho slibovaná pomoc se konečně dostavila v plném rozsahu, a že čekali bolestivě dlouho, předlouho.

A dorazila snad opravdu v poslední chvíli. Sergej měl dobře vštípeno z výcviku, že pokud jde všechno až příliš dobře, patrně upadl do léčky. Tomu však nic nenasvědčovalo, chaoticky prchající nepřítel bez dalších rozkazů, nebo tak často se potupně vzdávající i celé skupinky špinavých a zoufale málo vybavených nováčků, dle tetování jistě i z řad trestanců, někdy se vzdorem v očích, jindy s nepopsatelným výrazem zoufalství a hrůzy, tušící, že si měli poslední kulku raději nechat pro sebe.

Mezi nimi byli ti, co se vzdávali téměř s radostí, nechtějící bojovat, zabíjet. A nechyběli ani ranění a zbídačení i umírající stále nenávidějící Ukrajince až za hrob. Jeden z nich dokonce nějak propašoval na marodku granát a odpálil se i s doktorem. Tuhle chybu už nemohl znovu dopustit. A i proto už nebral žádné zajatce...

Ostatky padlých, často až surrealisticky zmučená a ohořelá torza těl, pach rozkládajícího nebo spáleného masa dávno nikomu žaludek neobracel, staly se kulisou, všedním denním chlebem, šedou realitou bezčasí vymezujícího prázdne přežívání v bahně a pomalu zasychající krvi.

Už nešlo nic odpustit, nezbyla žádná cesta zpět, tolik vlastní i cizí krve bylo prolito, tolik zoufalství a beznaděje prožito a vnitřností vyvrženo na zem do nemrznoucí rasputice, že samotný Dante by musel svému Peklu připsat další a mnohem děsivější sféru.

Sergej se už dávno zřekl nějaké lidskosti nebo spíš okoral, otupěl, nebo zapomněl? Chtěl zapomenout?

Už si ani nevybavoval tváře svých dětí, ženy a matky, zabitých Rusy. Ani nelitoval, že v zuřivé odplatě nechal pobít a vypálit celou ruskou vesnici. Oko za oko. Sám už nevzpomínal ani kde to bylo, když střely jeho velkorážného kulometu zblízka trhaly na kusy Rusky s dětmi v náručí. Plakaly a prosily alespoň o život dětí, ale on neslyšel, dlouhými boji a nelidskými podmínkami zmučená a zmrzačená lidská duše nepozná lítost nebo cit, nic necítí ani neprožívá a

všudypřítomná vodka znovu pomůže zapomenout. Taková duše propadlá peklu je znetvořena v entitu démona s jedinou jistotou – zatracení, jen prozatím oblečenou v lidské kůži. Ale Sergej ani to stejně jako pomstu necítil, neuspokojilo ho to, ani nepotěšilo, protože už nic necítil, zabíjel už jen tak, mechanicky, jak strohé počítadlo, co jen odečítá životy. Stejně tak dobíjení zajatců mu neposkytovalo žádné zadostiučinění ani pocit viny, a bylo jen plýtváním střelivem a dobíjel je, jen aby se s nimi nemusel zdržovat, anebo ho neohrozili jako tenkrát toho doktora. Toho byla škoda, řemeslo uměl a uměl i opatřit dobré pití...

Pokud u toho nebyly kamery, nechal klidně celou skupinku ležících zraněných přejet tankem. Levně, rychle.

Věděl, že když nezabije on je, tak oni jeho určitě, jen možná o něco později...

Ale nyní postupuje! Snad náhle pocítili i konečně nějaký snad závan naděje nebo opatrného nadšení? Prchavý záchvěv naděje, i když dávno bez skutečné šance na nějaký konec či spíš na začátek opravdového života, takového, který kdysi dávno měl, ale který je již navždy pryč. Nikdy už nevstoupí do stejné řeky, života v malém trochu oprýskaném domku po dědovi, kde prožil chudé dětství, života ve skutečném domově s dětmi hrajícími na zahradě a ženou Mášenou, která mu sice často nadávala do opilců, ale i odevzdaně ho milovala.

Života, který se rozplynul se zářivým zábleskem vybuchující rakety rozsévajícím setbu jisker dračích zubů smrti.

Věděl, že od toho momentu jeho životem bude už jen válka a smrt.

Ztratil vše.

A stejně tak jako on, i ostatní vojáci už dávno skutečným životem nežili, už byli jen špinavá pohybuující se těla s mrtvou duší, pochodující automaty na smrt a ničení.

Ostatně, mohli by být jiní? Bez domovů a rodin, přežívající od přestřelky k přestřelce, týdny nemytí, od bitvy k bitvě přežvykující armádní stále to samé nepoživatelné cosi, a od láhve vodky k druhé? Někdy s nějakou ženou jdoucí téměř dobrovolně, za kousek toho nepoživatelného armádního žvance, aby uvolnili napětí a jindy s jinou třeba i násilně pod namířenou hlavní pistole. A noc, co noc, to láhev i dvě vodky nebo místní samohonky, po ní krátký spánek s kocovinou, a jako lék na kocovinu a útržky nežádaných vzpomínek – další vodku...

Zaregistroval, jak o kus dál v krytu lesa na oslnivých sloupech žhavých spalín stoupá salva raket HIMARS směrem k Moskvě. Jak vztyčené prostředníčky Putinovi, pro kterého si již brzy dojdou. Už již jim nemůže utéct, když k Moskvě zbývá jen pár desítek kilometrů. Jediné, co dnes bylo jinak, byl nižší radiový provoz na straně nepřítele, jen občasné volání o pomoc nebo zmatené amatérské a nešifrované hlášení nějakého zoufalce. I to zapadalo do scénáře zoufale prohrávajícího Ruska. Nicméně jediná faktická aktivita nepřítele hlášená satelity byla přes 1300 km daleko, pár tuctů letadel bylo ve vzduchu, všem bylo jasné, že Rusové ustupují do vnitrozemí, za pohoří Uralu. A na takovou vzdálenost už nemůžou podniknout nic významnějšího.

V tom náhle systém včasného varování ohlásil hromadný odpal mnoha manévrujících střel odněkud ze západouralské oblasti pohybující se rychlostí 5 – 9 Machů. Nebýt počítače, nikdy by nevěřil, že dopadnou již za nějakých 10 minut. Asi Kinžaly, nespíš už konečně posledních pár desítek kusů. Počítač ještě nečekaně přidal na monitor další střely z Běloruska letící na jih, ale i tak jistě jde o poslední zoufalý výkřik nepřítele, předsmrtnou křeč. To samé si pomyslel o ještě dodatečných varováních blížících se střel z Černého moře.

Sergej si přihnul vodky, ze zvyku, na bratry, kteří zahynou v bezprostředním žhavém a ostrých střepin plném okolí jejich dopadu, ale na konečném výsledku války už nic nezmění.

Sláva Ukrajině, nebo čemu vlastně?

Sergej ještě přemýšlel, na co v hlášení zapomněl, ztráty zaznamenal nevelké, chybí léky a dobrý doktor, ale zásoby munice měl i kořistní včetně paliva, prakticky měl všeho dostatek. Jedině ještě mohl zvážít, co by mohlo být cílem těchto střel. Ale beztak není dost času na nějakou reakci. Tak co bude cílem? Oni? Asi ne. Jsou podle všeho zatím ještě málo ověřeným cílem a zatím i relativně malým svazem ukrajinské bojové techniky. A na těch pár rot a přeskupujících se pluků, na to se Kinžaly neplýtvá. Zkusil si vzpomenout na nějaké dosud nerozbité město od Dněpru na východě Ukrajiny nebo významný velitelský post, ale marně. Všechna místa už byla tolikrát dobytá a osvobozena, znovu dobytá a osvobozena, že z nich vlastně nic nezbylo víc než vyhořelé, nepoužitelné ruiny.

Tak, tak, ty střely asi poletí dál, opět na dosud ještě poměrně málo rozbitá města na západě, s nepatrnou úlevou problesklo Sergejova hlavou, i když ani tam už jedna či dvě rakety nikoho nevzrušovaly a do krytu se před nimi uchýloval již jen málokdo. To ani nemá cenu hlásit, prostě, poslední křeč hroutící se federace.

O chvíli později nad planinou s vojsky náhle vyšlo slunce, jen o dost hodin dříve, než by správně mělo. A nebylo jediné a vyšlo i nad každým jen trochu významnějším ukrajinským městem. Každý z Kinžalů a dalších střel nesl dost plutonia, aby celá města vymazal ze zemského povrchu stejně efektivně, jako kterýkoliv svaz bojové techniky nebo obrněný bunkr.

Perfektně synchronní implozní čočky na jednotky mikrosekund mocnou silou konvenčního výbuchu zhutnily plutonium do kritického poloměru, neutrony odvedly svou práci v řetězové reakci s matematickou přesností exponenciální funkce, a neutronová zrcadla je ještě pár nanosekund vracela do horoucího nitra štěpné reakce, aby co nejvíce atomových jader podlehl štěpení a vyprodukovalo

ještě více ničivé energie. Nová slunce byla jasnější než tisíc sluncí, byly smrt, jež pustoší vše, žár jejich megatun smetl, roztavil a posléze v hřibovitém mraku odnesl vše, co zbývalo a oč stálo ještě bojovat.

Ukrajina přestala existovat.

Sergej ještě zahlédl oslnivý záblesk, ale už ani nepocítil žár výbuchu. Reflexivně stihl stisknout tlačítko vysílačky, ale už sám hořel v žáru nově zrozené a rychle hasnoucí hvězdy.

Již nepodal hlášení, ostatně už nebylo ani komu.

A Ruská federace mlčela, nevydala žádné prohlášení, ani nótu, že Speciální vojenská operace skončila. Nicméně bylo jasné, že válka skončila, nebylo dál o čem, a ani s kým jednat. Jen zlý vítr donesl nad sever a západ Evropy temné mraky, a déšť, jindy tak potřebný, dál rozséval neviditelnou radioaktivní zkázu.
